

VALOISA KRISTINUSKO

Erässä raamattupiirissä keskusteltiin siitä, millaiset raamatunkohdat ovat kullekin tärkeitä oman uskonelämän kannalta. Yksi keskustelijoista luki Roomalaiskirjeen kuudennen luvun alun ja sanoi, että nämä lauseet kertovat hänen uskonelämästään kaiken olennaisen. Paavalin ajatukset kirjeessä ovatkin ainutlaatuisen hienoja.

Onko meidän jatkuvasti tehtävä syntiä, jotta armo tulisi yhä suuremmaksi? Ei tietenkään. Kun kerran olemme kuolleet pois synnistä, kuinka voisimme edelleen elää siinä? (Room. 6:2–3).

Paavalin ensimmäinen ajatus on tuttu jokaiselle luterilaiselle. Armo on syntisen vanhurskauttamista. Mutta jos armo tulee syntisille, pitäisikö meidän siis jatkuvasti tehdä syntiä, että saisimme kohdata Jumalan rakkauden?

Eihän se päättely nyt aivan tuolla tavalla etene. Paavali haluaa opettaa näsäviisaille kuulijoille hieman syvällisempää teologiaa. Ensinnäkin, hän sanoo, meillä täytyy olla oikea käsitys synnistä. Synti ei suinkaan ole pelkkää ulkonaista heikkoutta tai epäonnistumisia. Synti on elämän rikkomista. Se tarkoittaa aivan konkreettisesti sitä, että kun me teemme syntiä, jotain menee rikki jonkun muun ihmisen elämässä.

Juuri näinhän tapahtuu ollessamme uskottomia tai epäluotettavia. Jos valehelimme toisista tai petämme heitä, jotain ihmissuhteessa menee auttamattomasti rikki. Väkivallan osalta näemme fyysiset seuraukset, mutta henkisillä synneillä on aivan yhtä selvät jälkensä. Synnin kanssa ei ole leikkimistä.

Jos ihminen on saanut nähdä jotain Jumalan todellisuudesta, Hänen pyhyydestään ja Hänen rakkaudestaan, hän ei voi

enää jäädä synnin valtaan. Uskoon tulleen ihmisen silmät ovat päinvastoin auenneet. Ne ovat auenneet näkemään Jumalan todellisuuden ja synnin todellisuuden. Jumalan valo on kirkas. Siksi uskova ei voi tehdä syntiä hyvällä omatunnolla. Toisten elämää ei ole lupa rikkoa.

Tiedättehän, että meidät kaikki Kristukseen Jeesukseen kastetut on kastettu hänen kuolemaansa. Näin meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista. (j. 4–5).

Mikä sitten auttaa synnin vallassa olevaa ihmistä? Meitä auttaa Kristuksen sovitustyö. Paavalin ajatukset kulkivat kohti pääsiäisen tapahtumia. Hän käytti kirjeessään taitavasti hyväkseen kuulijoille aikaisemmin opetettua asiaa.

Paavali selitti nimittäin hengellisen kuoleman ja hengellisen elämän välistä suhdetta kasteopetuksen avulla. Hän perusti opetuksensa selvästikin siihen sanomaan, joka oli jo kastekoulussa opetettu hänen lukijoilleen. Hän muistutti heille: ettekö muista, mitä teille ennen omaa kastettanne opetettiin? Teillehän puhuttiin Jeesuksesta, hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Sellaiseen uskoon teidät kastettiin.

Tämä opetus on säilynyt meille uskonnustuksessa, joka löytyy kohdasta 1. Kor. 15:3–4. Tuo tunnustus oli yksinkertainen ja selkeä.

”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden... hänet haudattiin... hänet herätettiin kolmantena päivänä... hänet nähtiin...”

Tämän tunnustuksen avulla Paavali nyt selitti kasteen merkitystä. Ihminen

kastettiin siihen uskoon, jossa puhuttiin Kristuksen kuolemasta ja hautaamisesta uhrina syntien edestä. Kun tämä uhri tuli uskovan lahjaksi, hän itsekkin kuoli Kristuksen kanssa. Synnin palkka oli maksettu. Siksi Paavali saattoi sanoa, että Kristukseen yhdistyneenä syntinen ihmisenkin on kuollut sen kuoleman, jonka Jumala oli jo Adamin lankeemuksen jälkeen määrännyt ihmisen osaksi.

Paavalin toisaalla lainaama uskontunnustus on selvästi kuudennen luvun taustalla.

”Kastetut Kristukseen Jeesukseen... hänen kuolemaansa kastetut...hänen kanssaan haudatut... Kristus herätettiin kuolleista.”

Kaste suoritettiin Jeesuksen Kristuksen nimeen. Tämä on yksi apostolisen opetuksen keskeisiä piirteitä (1. Kor. 1:13; Ap.t. 2:38; 22:16; vrt. Room. 10:13). Välikko perinteisen juutalaisuuden kanssa oli tapahtunut pääosin sen tähden, että Kristus asetettiin Isän Jumalan rinnalle. Usko kohdistui Kristukseen. Pelastuksen kaste suoritettiin Jeesuksen Kristuksen nimeen. Jeesuksen nimi *Herra* oli sama kuin se Vanhasta testamentista löytyvä Herran nimi, jota ”huudettiin avuksi” kasteen juhlassa. Siksi yhdistyminen Kristuksen kanssa tuotti syntiselle pelastuksen.

Uusi elämä

Syntisinä me olemme olleet kuoleman alaisia koko elämämme ajan. Itse asiassa Paavali opettaa, että ihmiskunta on kuollut jo Adamissa. Me olemme tosiasiaassa elävältä kuolleita. Kasteessa tuo kuolema tulee hengelliseksi todellisuudeksi, koska me kuolemme Kristuksen kanssa. Hän kuoli syntien tähden. Siinä olivat kaikki meidänkin syntimme. Siksi Kristuksen tullessa kasteessa meidän omaksemme on meidänkin kuolemamme kuoltu. Tämä kuolema on yhtä todellista kuin Kristuksen kuolema. Hänet haudattiin ja toivo

elämästä oli mennyttä. Samoin meidän hengellinen kuolemamme on tullut todelliseksi ja päätynyt hautaan.

Uskon syntyminen oli yhtä suuri ihme kuin Jeesuksen ylösnousemus. Ajatusten rinnakkaisuus on tässä läheinen. Usko syntyi samasta voimasta kuin ylösnousemus. Paavali ajatteli, että usko on elämää hengellisen kuoleman jälkeen. Se on yhtä suuri ihme, kuin kuolleen herääminen haudastaan. Tämä ajatus on myös hyvin sielunhoidollinen. Kenenkään ei tarvitse ajatella, että hänen tarvitsisi saavuttaa jotain, ennen kuin hän voi pelastua. Synnin tähden ihminen on saavuttanut vain kuoleman ja haudan. Ylösnousemusvoimallaan Kristus antaa synteihinsä kuolleille uuden elämän. Usko ja uusi elämä ovat siten täysin Jumalan aikaansaannosta. Siksi evankeliumi on Jumalan voima.

Miten ihminen sitten voi kuolla synnille? Se tapahtuu hänen yhdistyessään Kristukseen kasteessa. Paavali satoi opetuksensa sekä kastekouluun että uskontunnustukseen. Kaste merkitsee sitä, että tunnustuksen sisältö toteutuu ihmisen elämässä. Syntinen kuolee yhdessä Kristuksen kanssa, ja hänet haudataan Kristuksen hautaan. Usko puolestaan syntyy ylösnousemuksen voimasta. Se on todellista elämää kuolleista – onhan sen sisältönä Kristuksen ylösnousemus.

Kasteen ihminen ymmärtää ensinnäkin siinä esiintyvän kuvan avulla. Jumala itse puhdistaa sen, mikä on syntistä. Kasteen lähtökohtanaan on yksinkertaisesti peseminen. Pesemisen kuvan tähden jokainen meistä tietää, mitä kaste olemukseltaan tarkoittaa. Jokainen syllisyyden kourissa kamppailut ihminen voi tietää, miten ihmeellistä on kokea anteeksisaaminen ja syllisyyden poistuminen. Se on puhtaaksi pesemistä, ja se antaa onnen ja turvallisuuden. Jumalan maailmassa paistaa aurinko.

Timo Eskola